

**Транскрипт аудио записа са главног претреса
од 12. септембра 2016. године**

Председник већа: Председник већа отвара заседање у кривичном предмету К.По₂ 6/14, против оптуженог Шиник Горана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО 3/14 од 08.04.2014. године.

Веће суди у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,
- оптужени Шиник Горан,
- бранилац оптуженог, адвокат Марко Миловић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

да се главни претрес одржи и настави у фази доказног поступка.

Главни претрес је јаван.

Врши се аудио снимање главног претреса и препис тонског записа главног претреса биће саставни део записника о главном претресу.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Пре него што кренемо у наставак доказног поступка, не добих документацију Вашу никакву, имате ли нешто? Добро.

Констатује се да оптужени Шиник Горан предаје суду....

Немате у фотокопији ово? Немате. Ово морам да Вам вратим? Имамо две варијанте, или да Вам узмем ово или да копирам ако хоћете па да Вам вратим? Што да немате документацију.

...доставља извештај лекара специјалисте Опште болнице Панчево од 29.06.2016. године, оцену Републичког фонда за здравствено осигурање Филијала Панчево од 01.07.2016. године, документ о посети пацијента лекару, као и потврду од 07.09.2016. године, при чему оптужени наведену документацију предаје у оригиналу. Након што наведена медицинска документација буде копирана иста ће бити здружена списима предмета и то фотокопија, док ће након тога оригинална документација бити враћена оптуженом.

Тужиоце, хоћете ли да погледате или...? Каже Шиник да није актуелна, нека стоји то за сада овде па ћу вам вратити када копирамо. Добро.

На основу члана 405 и 406 ЗКП-а, врши се увид и читају се:

-записник о прикупљању изјаве од лица - Мандић Остоје, Центра јавне безбедности Бања Лука, Полицијске станице ОКП Градишка број 10-3/02-23-108/5 од 03.03.2005.године,

-записник о прикупљању изјаве од лица - Рачић Ранка, Центра јавне безбедности Бања Лука, Полицијске станице Градишка број 10-3/02-23-290/5 од 10.05.2005.године,

-фотодокументација, показ лица мјеста који је извршио Раца Ђорђо дана 31.05.2005. године и Рачић Ранко дана 02.06.2005. године на локалитету „Депонија-Шелемез“ на обали реке Саве где је виђено тело Марјана Виштице почетком девог мјесеца 1992. године, Центра јавне безбедности Бања Лука, Полицијске станице Градишка, број 10-3/02-23-14/05 од 02.06.2005.године,

-записник о саслушању сведока Рачић Ранка, Окружног тужилаштва Бања Лука, број КТРЗ 9/05 од 22.10.2007.године,

-записник о узимању изјаве од сведока Ђуре Матковића, Центра јавне безбедности Бања Лука, Полицијске станице Градишка број 08-3/01-2940/12 од 20.11.2012.године,

-акт Босне и Херцеговине-Републике Српске, Општине Градишка, Начелника општине административне службе, Одељења за борачко-инвалидску заштиту број 07-832-1-05/13 од 06.02.2013.године, упућен Центру јавне безбедности Бања Лука, Полицијској станици Градишка-као предмет означени подаци о учешћу у рату '92/'95 за Шиник Горана,

-извод из казнене и оперативне евиденције за Шиник Горана, Центра јавне безбедности Бања Лука, полицијске станице Градишка, број 08-3/01-сл/13 од 11.02.2013.године,

-решење Федерације Босне и Херцеговине, Жупаније западно херцеговачке, Опћинског суда у Љубишки број Р184/98 од 09.02.1999.године, којим се нестали Марјан Виштица проглашава за умрлог,

-извадак из матичне књиге умрлих Федерације БиХ, Жупаније западно херцеговачке, за Марјана Виштицу, број извадка 200-9/2001 од 30.07.2001.године,

-одлука о проглашењу непосредне ратне опасности, објављена у „Службеном гласнику Српског народа у БиХ“,

-одлука о проглашењу ратног стања, објављена у „Службеном листу Републике БиХ“;

Из претресних регистратора:

Из регистратора број I:

-извештај лекара специјалисте за Шиник Горана од 24.05.2014. године, (страна 17/8),

-одговор Окружног тужилаштва у Бања Луци број АРЗ 8/14 од 01.08.2014. године, упућен Тужилашству за ратне злочине у вези тражене документације по налогу суда,

-извод из матичне књиге умрлих за Шпанић Радислава, БиХ, Републике Српске, Општине Градишка, број 03/1-202-1-2116/14 од 14.07.2014. године,

-захтев Тужилаштва БиХ у предмету Шиник Горана Т20 0 КТРОМ 0009350 14 од 15.09.2014. године, упућен Министарству одбране БиХ, тражење документације, односно архивске грађе за војну пошту 2378 или 2379 Градишка, и о томе где се 02.09.1992.године налазила извиђачко диверзантска јединица, којој је припадао окривљени Горан Шиник, са одговором Министарства одбране БиХ упућен Тужилашству БиХ број 13-04-1-3297-1/14 од 09.09.2014. године,

Из регистратора број II:

-отпусна листа за Шиник Горана од 16.03.2015. године,
-потом извештај лекара специјалисте за Шиник Горана од 11.05.2015. године,
-налаз и мишљење судског вештака Бранимира Александрића број 49/15 од 12.06.2015.године, о здравственом стању и процесној способности окривљеног Шиник Горана,
-извештај лекара специјалисте за Шиник Горана од 16.12.2015. године,
-медицинска документација за Шиник Горана за период 30.12.2015. године-03.02.2016. године,
-налаз и мишљење судског вештака Бранимира Александрића о процесној способности и здравственом стању окривљеног Шиник Горана број 7/16 од 17.02.2016.године,
-извод из матичне књиге умрлих БиХ, Републике Српске, Општине Градишка за Рачић Ранка, број 01-202-1-3252/16, Бања Лука, од 07.04.2016.године,

Из регистратора број III:

-извештај из казнене евиденције-Одсека за аналитику и полицијску евиденцију за ПУ Панчево, Стр.пов. број 235-1562/16 од 25.04.2016.године, за Шиник Горана,
-извод из прекршајне евиденције за Шиник Горана, Полицијске управе Панчево, ПИ Панчево Север, од 21.04.2016.године,
-извод из казнене и прекршајне евиденције за Шиник Горана, Министарства унутрашњих послова-Управе за борбу против тероризма и екстремизма, Републике Српске број 04-1-2-234.1-293/16 од 05.05.2016.године.

Имам сада само једно питање пре него што пређем на остали део одлука које је суд донео, за тужиоца, у Вашим доказним предлозима сте предложили да се изврши увид у акт Тужилаштва БиХ, као и решење о одређивању притвора и наредбу за расписивање потернице. Објективно то није доказ па Вас у том контексту и питам да ли остајете при том доказном предлогу.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Дobar дан, знате како, пошто смо ми преузели кривично гоњење, а нама су списи достављени управо у тој форми, тако смо и предлагали, а сада уколико, остављам суду на оцену или ето не противим, не мора да се изврши увид.

Председник већа: Или повлачите предлог?

Заменик тужиоца за ратне злочине: Или повлачим предлог.

Председник већа: Добро. Хвала лепо.

Констатује се да заменик Тужилаштва за ратне злочине изјављује да повлачи предлог да се у доказном поступку изврши увид у акт Тужилаштва – Тужитељства БиХ број КТА РЗ 69305 од 17.11.2006. године као и решење Окружног суда у Бања Луци бр.011 Кпп 06000147 од 19.12.2006. године о одређивању притвора и наредбу за издавање потернице.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

констатује се да је наведени предлог заменика ТРЗ-а повучен.

Питање за браниоца, Ви сте предложили Шпанића, Шпанић Радислава који је у међувремену, а претпостављам да повлачите да не одбијамо предлог, али реците нешто.

Адвокат Марко Миловић: Мртва уста не говоре, као што не говори ни Ранчић Ранко којег би имали исто тако штошта да питамо. Нажалост...

Председник већа: Повлачите предлог или?

Адвокат Марко Миловић: Па повлачимо нажалост, те бајке од Ранчић Ранка нећемо имати прилике да чујемо, али остајемо при предлозима...

Председник већа: Ја причам за Шпанић Радослава.

Адвокат Марко Миловић: Да, да, али сам поменуо и Ранчић Ранка који је такође исто умро, а који смо ето да кажем стицајем прилика би га свакако предложили да нисмо чули да је он у међувремену умро, али кажем његов исказ је врло бајковит, тако да нажалост нећемо имати прилике да га чујемо.

Председник већа: То јесте.

Констатује се...

У реду, то је то?

Адвокат Марко Миловић: Али остали би при предлозима...

Председник већа: Али нисмо стигли дотле.

Адвокат Марко Миловић: У реду.

Председник већа:

Констатује се да бранилац оптуженог изјављује да повлачи предлог да се у доказном поступку у својству сведока саслуша Шпанић Радислав, имајући у виду да је исти преминуо.

Констатује се да је предлог да се у доказном поступку у својству сведока испита наведени сведок, повучен.

Е сада иду они доказни предлози преостали Ваши код којих сте остали у више наврата тако да немате потребе да понављате, дали сте и разлоге за њих.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца окривљеног Шиник Горана, адвоката Марка Миловића да се у доказном поступку као сведоци испитају:

Радић, који је живео у стану Марјана Виштице, Милена Шиник, Миле Гончић, Раденко Петровић, Јаковљевић Марко, Дринић Милош, Миленко Бајић, Слободан Губић, Глумац Бранко, Пуцар Предраг, Влада Тодоровић, Дејан Тендерић, Младен Раца, Грлица Милош, Вукмановић Драган, Малетић Зденко, Шврака Бранко и Шестић Небојша.

Суд је у досадашњем доказном поступку извео поприличан број доказних предлога, већи део ових доказних предлога које је сада суд одбио је у приличној мери изведен кроз неке друге сведоке које је суд прихватио. Што се тиче ове последње групе сведока Пуцар Предрага, Владе Тодоровића, Дејана Тендерића, Младена Раце, Грлица Милоша, Вукмановић Драгана, Малетић Зденка, Шврака Бранка, Шестић Небојше, одбрана није навела које су то околности, али се може закључити да су у питању околности које указују, односно да би наведени сведоци указали на чињеницу да оптужени Шиник Горан је био тамо где је војно ангажован, како је он то наводио у својој одбрани, и да су наведени сведоци требали да потврде те чињенице, ми смо испитали одређени број сведока по предлогу одбране на ту околност, тако да би испитивање и ових сведока било по налажењу суда сувишно и водило непотребном одуговлачењу кривичног поступка. Исто важи и за сведоке Миленка Бајића, Слободана Губића и Глумац Бранка, да се није налазио у Градишци већ да је у то време био на извиђању у Славонији. Што се тиче Дринић Милоша на околност да ли је давао возило „Алфа Ромео“ Сладојевићу и Прчићу, да управљају њиме, сведока Јаковљевић Марка, власника кафане „Упитник“, Раденко Петровић припадник војне полиције који је био на пункту где су стајали аутобуси који су ишли ка Хрватској, Миле Гончић је пренео Виштица Аници шта је било са њеним мужем, и Милена Шиник, да је оптужени живео у стану Марјана Виштице тек од марта 1993. године, што тужилац колико се сећам није ни спорила. Тако да су сви доказ који су евентуално по налажењу чак можда и мало више од тих доказа, у већој мери изведени који се односе на тезу одбране, да оптужени у то време није био у Градишци или није могао бити, већ се налазио на борбеним дејствима, односно на извиђању, па би ови докази водили непотребно одуговлачењу кривичног поступка по налажењу већа.

Да ли има нових предлога за допуну доказног поступка, осим ових које је суд извео и оне о којима је одлучио тако што их је одбио? Да ли има? Нема.

Да ли има примедби на изведене доказе?

Дакле, нема примедби на изведене доказе.

Нема нових предлога за допуну доказног поступка.

За овим председник већа објављује

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК ЈЕ ЗАВРШЕН

Председник већа даје завршну реч заменику тужиоца за ратне злочине, потом и браниоцу и на крају оптуженом.

ЗАВРШНА РЕЧ

Заменик тужиоца за ратне злочине износи завршну реч. Изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Хвала лепо. Поштовани, остајем у целости при оптужници КТО број 3/14 од 08. априла 2014. године, против овде оптуженог Горана Шиника, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије, јер налазим да је изведеним доказима на главном претресу утврђено чињенично стање из кога несумњиво произилази да је оптужени на месту, у време и на начин како је то ближе описано у диспозитиву оптужнице, учинио кривично дело које му се ставља на терет.

Оцењујући изведене доказе сматрам да се основано може закључити да су на несумњив начин до степена извесности утврђене све битне чињенице и околности наведене у предметној оптужници, која и објективно и субјективно представљају обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије. Опште је позната чињеница да је председништво Републике Босне и Херцеговине на седници одржаној 20. јуна 1992. године донело одлуку о проглашењу ратног стања на територији Републике Босне и Херцеговине, која је ступила на снагу даном доношења, па се од тада одвијао немеђународни оружани сукоб у Републици Босни и Херцеговини између Армије Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске.

У конкретном примеру оружани сукоб има карактер немеђународног оружаног сукоба и на исти се примењују правила из IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године и правила II Допунског протокола уз исту Конвенцију са истим датумом о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба. Оптужени Горан Шиник је био припадник Војске Републике Српске, што током доказног поступка није спорио.

Одлучне чињенице у овој кривично правној ствари утврђују се на основу исказа сведока, пре свега оштећене Анице Виштице, те сведока Небојше Прчића, Предрага Сладојевића, Николе Колара, Раца Ђорђа, Николе Маљића, Ђуре Матковића и Остоје Мандића, који су у погледу битних околности, у потпуности сагласни из чега без икакве дилеме може се закључити да се инкриминисани догађај одиграо управо на начин описан у диспозитиву оптужнице. Дајући своју одбрану током поступка оптужени је негирао извршење кривичног дела наводећи да оштећеног Марјана Виштицу није познавао, да је кроз причу и када се уселио у његов стан чуо да је убијен – страна 17 транскрипта са главног претреса, да је током лета 1992. године боравио у Градишци – страна 17 транскрипта, да је носио црвену беретку на главни – страна 18 и 19 транскрипта, да познаје Небојшу Прчића појашњавајући да познаје све људе у

Градишци – страна 20 транскрипта и да је Прчића виђао током августа и септембра 1992. године у Градишци, навео је да му је познато да је неспрско становништво напуштало Градишку – страна 21 транскрипта, да се након убиства Марјана Виштице уселио у његов стан, а да је пре њега у истом стану била његова снаја која је радила у дрвној индустрији у Градишци и да је у то време у тој индустрији директор био Лазо Шиник – страна 26 транскрипта, те да је кроз шалу чуо да је он убио Марјана Виштицу због стана – страна 25 транскрипта. Износећи своју одбрану током истраге осумњичени Шиник дозвољава могућност да је био у Градишци током спорног периода – страна 99 записника истраге. Одбрана оптуженог Горана Шиника изнета на овај начин неоснована је и у супротности са изведеним доказима, а усмерена пре свега на избегавање кривичне одговорности. Сви сведоци потврђују да се описани догађај одиграо управо на начин како је то описано у диспозитиву оптужнице.

Сада ћу прећи на анализу самих изведених доказа. Из исказа сведока оштећене Анице Виштице, током истражног поступка и на главном претресу произилази да је 02. септембра 1992. године са мужем оштећеним Виштица Марјаном и две малолетне ћерке из Градишке аутобусом депортована за Хрватску. Навела је да су их на граничном прелазу остали до ноћи, да су сви морали да изађу из аутобуса и да су затим прозивани да се врате у аутобус, те да су неки били и испребијани, страна 4 транскрипта. Даље је навела да је окривљени Горан Шиник и још двојица све време били поред аутобуса, да јој је муж изведен из аутобуса, а да су јој после сат времена лица из Црвеног крста рекли да они са децом могу да наставе пут, али да јој је муж одведен у полицију. Даље је навела да није наставила пут, него је отишла у полицију, а затим и у касарну, али је увек добијала одговор да су јој супруга одвели непознати људи у непознатом правцу, страна 4 и 5 транскрипта. Навела је да јој је супруг био један од виђенијих грађана, да су им зато претили пре него што су кренули за Хрватску, страна 6 транскрипта, навела је да је Никола Колар био сведок одвођења њеног мужа Марјана Виштице, те да су је оптужени Горан Шиник и још двојица пре овог догађаја истерали из стана, страна 9 транскрипта.

Сведок Небојша Прчић остао је при наводима које је изнео током истраге, страна 3 транскрипта. Из исказа сведока произилази да је критичног дана седео са Предрагом Сладојевићем у кафићу „Упитник“ када је дошао оптужени Горан Шиник и замолио га да га повезе, те су он и Сладојевић оптуженог Шиника и још једно непознато лице аутомобилом марке „Алфа Ромео“ одвезли на једно место поред циглане на Бок Јанковце, где су оптужени Шиник и то лице изашли, а да се са Сладојевићем вратио. Навео је да не познаје то лице, али се сећа да је био висок и проћелав и да је све време ћутао, страна 4 и 5 транскрипта. Даље је навео да је датом приликом оптужени Шиник Горан на себи имао маскирну униформу и беретку на глави, те је посјаснио да је оптужени Шиник прво тражио да посуди ауто, али да му сведок није дао, обзиром да ауто није био његов, те да га је након тога оптужени Шиник тражио да га одвезе, што је он и учинио, страна 8 транскрипта. Такође је навео да је оптужени Шиник то лице држао испод руке, страна 11 и 12 транскрипта. Детаљно је описао место код циглане у Бок Јанковцима где је оставио оптуженог Шиника и оштећеног Виштицу, страна 17 и 18 транскрипта.

Сведок Предраг Сладојевић остаје при наводима које је изнео током истраге, из исказа сведока произилази да је критичног дана био у кафеу „Упитник“ са Прчић Небојшом када им је пришао Горан Шиник, те да су након разговора оптужени Шиник Горан и Небојша Прчић, он и Прчић сели у ауто „Алфа Ромео“ да би затим у исти ушао оптужени Шиник са још једним лицем, те да су их одвезли од километар до километар и по од грана, на место између циглане и грађевине у Бок Јанковце, те да су он и Прчић том тамо окренули и отишли, а да му је непознато шта се после догодило

са овом двојцом, страна 4 транскрипта. Навео је да је тога дана оптужени Шиник имао на себи униформу и можда црвену беретку, страна 5 транскрипта. Лице које је остало са оптуженим Шиником у Бок Јанковцима, описује као мршаваг и проћелавог, страна 7 транскрипта.

Сведок Никола Колар остао је при наводима које је изнео током истраге. Из исказа сведока произилази да се дана 02. септембра 1992. године налазио испред зграде Црвеног Крста у Градишци где су он и његова породица чекали да на основу споразума о замени некретнина у два аутобуса буду пребачени у Хрватску. Навео је да су он и Марјан Виштица били у другом делу аутобуса који се кретао, који је кретао око 4 поподне. Такође је навео да су дошли до моста, ту су изашли из аутобуса, а да су после њега и вратили. Даље је навео да се поред аутобуса паркирало једно возило црвене боје, молим у овом делу наглашавам значи, извршена је контрола лица које се налази у аутобусу, и враћени су у аутобус, а потом значи паркира једно возило црвене боје да се у једном моменту на предњем степенику аутобуса појавио оптужени Шиник и позвао Виштицу да изађе напоље, а на шта је Виштица рекао „немојте људи“, те да му је оптужени Шиник рекао да га треба начелник Весић. Потом су изашли из аутобуса према контејнеру, након чега га више није видео. Навео је да је оптужени Шиник имао црвену беретку и униформу, страна 3 до 5 транскрипта. Даље је навео да је видео да је у наведеном аутомобилу на задњем седишту седи оптужени Шиник и оштећени Виштица, док је напред био Прчић, страна 6 и 7 транскрипта. Такође је навео да од раније познавао оптуженог Горана Шиника и да је Горан Шиник видео спорном приликом на предњим вратима аутобуса, када је извео оштећеног Марјана Виштицу, страна 4 и 5 транскрипта.

Сведок Ђорђо Раца остаје при наводима које је изнео током истраге. Из исказа сведока произилази да је у критично време испред његове трговине дошао покојни Ранко Рачић, и да је рекао присутним лицима да се на око два и по километра од њих налази леш лица које он зна као Марјана Виштицу. Навео је да је леш био у смећари у Бок Јанковцима и да је он тамо отишао колима са Балтом и Рачићем. Даље је навео да су стигли у Бок Јанковце, да су око леша били већ окупљени неки људи, да је леш лежао потрбушке на око два метра од реке Саве, те да је запазио да је убијени на себи имао белу кошуљу са кратким рукавима.

Из исказа сведока Ђуре Матковића и Остоје Мандића произилази да су они чули да је Марјана Виштицу убио оптужени Горан Шиник.

Сведоци Владан Весић, Жељко Зрнић и Младен Бабић су током главног претреса сведочили на начин да умање кривичну одговорност овде оптуженог Горана Шиника. Наиме, сведок Никола Маљчић који је био помоћник командира резервне милиције у спорном периоду сведочи о томе да се не сећа да је икада видео иједан леш, што несумњиво указује да то, да хоће да умањи кривичну одговорност овде оптуженог Горана Шиника. Сведоци Владан Весић, Жељко Зрнић и Младен Бабић нису убедљиво, овде током испитивања на главном претресу, нису могли да дају јасне и недвосмислене одговоре. Наиме, сведок Владан Весић иначе у спорном времену начелник СУП-а који је током сведочења навео да је неформално био, неформално био обавештен о нестанку Марјана Виштице, указује на то да је хтео да умањи кривичну одговорност оптуженог Шиника јер потпуно је нелогично да један заменик начелника нема сазнања о одвођењу и убиству цивила. Сведок Младе Бабић остаје нејасан у вези са наводима да ли је неко у то време могао да оде са извиђања, као и око тога како се тачно одвијала акција извиђања, то на несумњив начин указује да је сведок хтео да заштити оптуженог Горана Шиника, страна од 11 до 14 транскрипта. Међутим, по оцени тужилаштва овакви наводи сведока нису од пресудне важности, обзиром да сведоци Сладојевић и Прчић јасно и недвосмислено гледано током целог кривичног

поступка наводе да су дана 02. септембра 1992. године оптуженог Шиника и још једно лице одвезли у Бок Јанковце, што на несумњив начин потврђује да је оптужени Горан Шиник тог 02. септембра 1992. године био у Градишци, а не на извиђању.

Остале изведене доказе током главног претреса нећу посебно образлагати, обзиром да сви посредно или непосредно указују на то како се одиграо догађај који је данас предмет расправљања.

На основу изведених доказа, исказа сведока несумњиво произилази да се дана 02.09.1992. године Марјан Виштица са својом супругом Аницом Виштицом и малолетним ћеркама налазио у аутобусу да би напустио територију Градишке, и отишао за Хрватску. Да је оптужени Горан Шиник, Виштицу извезо из аутобуса, потом са сведоцима Прчићем и Сладојевићем аутомобилом „Алфа Ромео“ Марјана Виштицу одводи у Бок Јанковце, након доласка у Бок Јанковце осумњичени Шиник остаје са Марјаном Виштицом, а сведоци Сладојевић и Прчић се враћају. Након тога сведоци Рачић и Раца Ђорђо су видели леш за који су сазнали да је Марјан Виштица.

Наиме, оптужени Горан Шиник је извршио убиство Марјана Виштице на начин како је то описано у диспозитиву оптужнице, односно тражећи од Прчића и Сладојевића да њега и Виштицу одвезу на Бок Јанковце и да је у Бок Јанковцима остао оптужени са оштећеним, на месту где није било других људи. Оптужени је поседовао аутоматску пушку, што током изношења одбране није спорио, страна 13 транскрипта. Наглашава да су Прчић и Сладојевић сведочили о томе да оптужени Горан Шиник тражи превози, и они му то омогућавају, да би се одвезао на Бок Јанковце са оштећеним, кога је пре тога извезо из аутобуса, а што потврђује и сведок Никола Колар, те да имамо потом групу сведока који потврђују да су видели леш на Бок Јанковцу за који су сазнали да је Виштица. Напомињем да је оштећени Марјан Виштица био један од виђенијих људи у Градишци, а код чињенице да оптужени Горан Шиник сам током изношења одбране наводи да је познавао све људе у Градишци, његова одбрана у делу када говори да није познавао пре спорног догађаја Марјана Виштицу, је неоснована и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Чињеница да су се у стану Марјана Виштице прво уселили снаја овде оптуженог Горана Шиника, а потом и он сам, никако не сме да се пренебрегне и мора да се цени у склопу осталих изведених доказа током главног претреса, јер управо та чињеница указује да је оптужени Горан Шиник знао да је Марјан Виштица убијен, а на начин како је то описано у диспозитиву оптужнице. Код чињенице да леш оштећеног Марјана Виштице до данашњег дана није пронађен, свакако говори о намери учиниоца да се тај леш никада и не пронађе, јер место извршења дела је врло пажљиво одабрано, а посебно мислим на то да сведоци током овог кривичног поступка потврђују да су леш Марјана Виштице видели на око 2 метра од реке Саве. Молим суд да ову чињеницу посебно сагледа у светлу начина извршења. Посебна надлежност ратних злочина, односно сложеност поступка за ратне злочине између осталог огледа се у наведеној чињеници да тело оштећеног до данас није пронађено. Међутим, судска пракса Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине која је... па ћу прочитати просто да знамо о којој се одлуци ради, Кре-По2 број 10/15 од 08. јануара 2016. године, који је признао правноснажну пресуду Окружног суда у Бања Луци од 08.12.2014. године, а која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске, из које произилази да тела оштећених до данас нису пронађена, потврђује да је Виши суд у Београду правилно ценио наведену околност. Значи пре свега, не знам да ли сам била довољно јасна, значи имамо признање судске одлуке у којој се говори о томе да лешеви нису нађени, односно да нису лица пронађена и таква одлука је Окружног суда у Бања Луци потврђена од стране Вишег суда у Београду.

Дозволите да се још једном подсетимо да се специфичност кривичног поступка у предметима за ратне злочине огледа у томе да се утврђује догађај који се одиграо конкретно у случају пре 24 године, и да су искази сведока често једно од главних доказних средстава. По мом мишљењу у овом поступку је немогуће очекивати да о појединостима догађаја сведоци исказују на потпуно сагласан начин јер управо би сагласни искази упућивали на чињеницу да су сведоци усаглашавали исказе ради потребе поступка, односно да су припремани, те у смислу наведеног уколико и постоји одређена неподударност она се односи на детаље, да ли су Прчић и Сладојевић седели у кафани или су евентуално били поред аутобуса, али наведене детаље ни по чему нису карактеристични да би их сведоци памтили, а и нису од посебне важности за утврђивање одговорности оптуженог. Правном оценом утврђеног чињеничног стања које је напред изложено у завршној речи, даје довољно основа да се може закључити да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије. У конкретном примеру примењен је кривични закон који је најблажи за учиниоца, а имајући у виду обавезу примене блажег закона.

Описане радње кривичног дела из диспозитива оптужнице представљају кршење права на међународно право из члана 3 тачка 1 а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата и правила из члана 4 став 1 и 2 тачка а) Другог допунског протокола уз Женевску, исту Женевску конвенцију.

Оптужени је био свестан свога дела и хтео његово извршење што чини облик виности директни умишљај. Са друге стране оштећени Марјан Виштица иначе тада угледни грађанин у Градишци био је недужан, са својом породицом је хтео на миран начин да напусти Градишку, био је цивилно лице и није дао никаквог повода оптуженом да га убије, а са друге стране оптужени Горан Шиник га је у том последњем часу извео из аутобуса, те га одводи на Бок Јанковац, а при томе оштећени Марјан Виштица има свест о томе да ће бити убијен, на шта указује и чињеница да су сведоци говорили о томе да су сви ћутали у аутомобилу у току вожње, признајете што није уобичајено, ка Бок Јанковцима. Молим суд да ову околност посебно цени и узме као отежавајуће.

Од олакшавајућих околности на страни оптуженог је његова неосуђиваност, као обзир на последицу не може имати посебан значај приликом одмеравања казне те предлажем суду да оптуженог Горана Шиника казни по закону и изрекне казну затвора у трајању од 9 година јер сматрам да се и овако предложеном казном постићи сврха кажњавања односно специјална и генерална превенција. Хвала.

Председник већа:

Констатује се да заменик тужиоца за ратне злочине износи завршну реч, изјављује да остаје при поднетој оптужници, предлаже да су окривљеног огласи кривим и осуди на казну затвора у трајању од 9 година, а у свему осталом како је то ближе евидентирано аудио техником овог суда.

Бранилац окривљеног адвокат Марко Миловић износи завршну реч. Изволите.

Адвокат Марко Миловић: Имајући прилику да гледам оптужницу и да чујем завршну реч могу само да констатујем да је тачно једино лични подаци Шиник Горана и вероватно чињеница да Марјан Виштица није међу живима. Остало наравно оспоравамо у целини. Морам признати да не могу а да не изразим чуђење и

запрепашћење да се овом човеку суди овде за ратни злочин против цивилног становништва. Кад кажем да сам зачуђен и запрепашћен истичем да сам очекивао да се уопште не може подизати оптужница против њега имајући управо у виду стање у списима предмета.

Горан Шиник је од почетка негирао кривично дело и ту није ништа спорно. Међутим поставља се питање како може неко да тврди да је Шиник Горан на неутврђен начин лишио живота Марјана Виштицу. Апсолутно никаквих доказа за то нема. При томе ништа од оружја, оруђа Шиник није имао код себе, а што су неки и сведоци Тужилаштва потврдили о чему ће касније бити речи. Ко то онда тврди да је био он. Пошто нико није видео како је Марјан Виштица страдао свако би онда могао да буде сумњив. Но, изгледа да је Шиник Горан најслабија карика био тамо и на њему се што кажу народски речено кола ломе. Ја први не могу да кажем где сам био 02. септембра `92. године. Не знам дал` можете ви, дал` може било ко. У овом поступку морам да признам свашта смо се наслушали, и да се људи сећају након 13 година тачно у дан шта су радили, да су неки видели леш Марјана Виштице, неки нису видели леш Марјана Виштице, при томе само је Ранко Рачић рекао да је он видео леш Марјана Виштице, Раца Ђорђо то није иако то чини ми се да сам другачије чуо у завршној речи тужиоца. Дакле неки су видели леш, неки нису видели. Неки да су тај леш спаљивали и да нису спаљивали. Морам бити малициозан, произилази да је полиција која је била на мосту се изгледа плашила живог Виштице док су га одводили из аутобуса јер нико од те полиције није реаговао, а плашили су се изгледа и мртвог Виштице на депонији на Бок Јанковцу, на депонији где је по некима нађен тај леш. Било је доста полиције, а то је потврдило не знам колико сведока овде укључујући и сведоке Тужилаштва. Нико од те полиције тамо није реаговао, а били су стационарани у непосредној близини, нису радили увиђај, нису реаговали када су појединци опет по наводима неких сведока спаљивали тај леш и тако даље. Дакле до овог управо долазимо на основу закључака одређених сведока Тужилаштва. Чуди ме да тужилац негира исказ Маљчић Николе обзиром да је то њихов сведок био и да каже да је Маљчић Никола минимизирао, да је његова улога..., да је Маљчић Никола својим исказом минимизирао улогу Горана Шиника. На оно што карактерише њихове изјаве, мислим наравно на изјаве сведока Тужилаштва, да нису усклађене међусобно већ да им се изјаве не подударају, чак ни делимично код многих. Шта више они који су давали изјаве у претходним фазама поступка су другачије говорили овде на главном претресу што смо имали сви прилике да видимо, да није трагичан догађај у питању јер је нестало неко лице било би супротно од тога. У вези самог кривичног дела које му се ставља на терет отварају се озбиљна питања јел`, да будем конкретнији, питање правне квалификације, дакле оспоравамо наравно у целисти било какву улогу Горана Шиника у свему овоме, при чему ово кривично дело за које му све Тужилаштво ставља на терет није могуће да се примени а ево и зашто. У изреци оптужнице се између осталог наводи да се догађај десио за време оружаног сукоба који се одвијао од прве половине априла 1992. године до краја новембра 1995. године на простору Босне и Херцеговине. Одбрана овде наглашава да оружани сукоб није био у целој Босни и Херцеговини. Када бисте узели карту Босне и Херцеговине видели бисте да многе многе општине нису биле у оружаном сукобу. Ја то јако добро познаје, боље знам него цело Тужилаштво. С тим у вези наглашавам да ни у Градишци није било оружаног сукоба, осим када су 08. августа то смо имали прилике да чујемо, хрватско-муслиманске снаге упале на део Општине Градишка и побили шеснаесторо људи.

Друго, врло битно, морам овде обзиром да је тужилаштво то које је помињало неке одлуке и датуме, не могу а да се не осврнем на неке политичке моменте. То је нужно и неодвојиво од овог предмета. Сукоб није почео половином априла 1992.

године, већ у марту месецу те године, тачније у Босанском Броду када су хрватско-муслиманске снаге заједно са 108. бригадом „Зенге“ 03. марта заузеле град Босански Брод. Да не улазим у детаље практично је био окупиран, локално српско становништво застрашивано и тако даље и одвођени људи у логор. Тад је на мосту Босански и Славонски брод стављан натпис почетком марта `92. да је забрањено Србима и псима да прелазе. Налогодавци су били Анте Пркачин и Добросав Парага. То говорим из још једног разлога које је тужилац навео у уводној речи. Злочин који се десио на простору бивше Босне и Херцеговине је био 25. марта 1992. године село Сијековац, управо код Босанског Брода, када су прешли преко реке Саве и у том нападу су убили за само један сат деветоро одраслих и деце из српских породица Зечевић, Радановић, Милошевић и Тривић. Део лешева су, хладњачом одвезен а бачен у Саву и запаљено и уништено око петнаестак кућа, а следећег дана значи 26. март 1992. године су убили још 51 Србина што је било укупно више од 70 Срба и данас се 9 њих воде као нестали. Прво су упале у кућу породице Зечевић, убиле Јована Зечевића његове синове, убили Луку Милошевића и његове синове, убили су и такође непокретног старца Срету Тривића. Нећу даље око овога. Можемо... Да кажемо да можда и пре многи не везују чак ни овај моменат као почетак сукоба. Шта је са убиством старом свата у Сарајеву? То многи узимају управо као почетак сукоба, када је на српској свадби убијен стари сват, по националној и верској основи, значи није питање личности него је питање нације и вере. Чисто да неке ствари разјаснимо. Дакле као што сам напоменуо оружани сукоб није био на територији целе БиХ а то се односи и на Градишку. У самој Градишци и неколико општина око ње није било ратних сукоба. Додуше знали су дакле хрватске снаге да гађају преко реке Саве та подручја и то није ништа спорно, али класични оружаних борби није било, нисте имали борбе, нисте имали уличне борбе, нисте имали рушења. С тога се с правом питам како можемо говорити о оружаном сукобу на том подручју које се у оптужници говори. Очигледно је лакше да се цела територија БиХ третира као зона оружаних сукоба како би се случај Марјана Виштице односно његов нестанак могао третирати као кривично дело ратног злочина против цивилног становништва. Како није било оружаних сукоба у том делу Босанске Крајине тако се не може ни говорити о овом кривичном делу. У осталом ни надлежни органи Републике Српске нису својим актима ни проглашавали ратно стање већ су донели одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности.

У вези тога и таквог поимања цитираћу део пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 По2 2/13 иначе позната као „гњиланска група“.

Председник већа: Хоћете воду или... А да направимо мало паузу? Да направимо паузу?

Адвокат Марко Миловић: Судија он има проблем, може сат времена максимално, губи се после.

Председник већа:

Констатује се да оптужени изјављује да му је лоше.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прави се пауза 15 минута.

Запамтите где сте стали, наставак изношења завршних речи у 10,35.

Адвокат Марко Миловић: Нисам сигуран да ће моћи и после, можда ће после још једно време, после плашим се да ће опет...

Председник већа: Ајте мало се умијте, нешто радите...

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Наставља се изношење завршних речи након паузе у 10,45.

Констатује се да је извршен преглед оптуженог од стране доктора специјалисте амбуланте ургентне медицине а који се налази у згради суда, те је председнику већа достављен извештај доктора специјалисте из ког произилази да је оптужени способан да настави и прати ток суђења.

Чуо сам да имате нешто заказано ајте нам кажите шта имате. Биопсију.

Констатује се да оптужени изјављује да у 12,00 часова има заказану биопсију јетре... Где? У Клиничком центру. Добро. Колико вама треба до тамо, колико вам треба времена? Да видимо због... Браниоче Ви ћете колико? Нећу да вас ограничавам наравно. Ајте Ви наставите па ћемо ми да видимо, у пола 12 ћемо... У реду, у реду. Изволите. Ја вам реко да запамтите... Стигли смо до старог свата, био и стари сват, прошли смо и после тога. Тако је ту сте стали.

Дакле адвокат Марко Миловић наставља изношење завршне речи.

Адвокат Марко Миловић: Значи у вези ратног сукоба цитираћу део ставова Апелационог суда, вероватно сам ово реко али понављам опет, Кж₁ По₂ 2/13 од 13.11.2013. године. На страни 10, други пасус се каже између осталог, значи радња извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва које је овде окривљенима стављено на терет условљено је временом тако да се ово кривично дело може извршити само за време рата оружаног сукоба или у време док траје окупација. У том смислу постојање оружаног сукоба је чињенично питање које се мора утврђивати у свакој конкретној ситуацији односно постојање сукоба има своју просторну и временску компоненту која у сваком случају мора бити утврђена. У вези тог става ја могу одмах да поставим питање на основу чега се тврди да је био оружани сукоб у Градишци и околини. О томе смо већ имали прилике и да полемишемо.

Даље, на страни 11, предзадњи пасус, где се говори овде се конкретно пошто је реч о пресуди која се односи на Косово али ова реченица почиње: „у вези са изнетим веће овог суда најпре истиче да се не може прихватити став о постојању оружаног сукоба...“ говорим само као један увод, „без постојања друге стране у сукобу, реч је о елементарном условију без којег је немогуће говорити о било каквој врсти конфронтацији па и оружаној“. Ја постављам питања свима нама која је то оружана страна у сукобу у Градишци. Имамо званично Војску Републике Српске, која је друга? Ја јесам био војник некада али ни под разном се не може схватити да гранатирање из

Хрватске које није било стално него некад с времена на време се може третирати као оружани сукоб. То нема ни у холивудском филму.

Даље цитирам ову пресуду, последњи пасус, 11. страна: „...Наиме, оружани сукоб представља прибегавање оружаном сили између држава или продужено оружаном насиље између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група унутар једне државе“. Хоћемо да применимо на овај случај, између држава нема, дешава се у Босни и Херцеговини, продужено оружаном насиље између власти и организованих оружаных група. Власт постоји, а које су организоване наоружане групе ја се питам, у Градишци. Ја нисам добио одговор из оптужнице. Које су то организоване, држава је функционисала значи никаквога није било Чикага `30-тих година, нормално је функционисало, постојала су ратишта која нису била близу Градишке, био је Босански Брод као што сам га поменуо, био је Добој, био је Орашје, било је овамо с друге стране кад идемо према Бихаћу и Цазинској крајини. То уопште није близу Градишке. Ко иоле мало познаје ту конфигурацију терена, ја знам целу Босну и Херцеговину напамет, као што знам и Србију и Црну Гору, тако да могу то јако добро да проценим, значи никаквих организованих група. Где је ту наоружани сукоб? Значи ово није мој лични став као браниоца оптуженог Шиника него став Апелационог суда. И још један ћу само став рећи: „...недозвољени акти усмерени према цивилном становништву иако свакако забрањени међународним правом ван контекста оружаног сукоба не могу представљати кривично дело ратног злочина већ евентуално неко друго кривично дело из корпуса међународног кривичног права“. Ово је, што сам сад цитирао то је страна 12, први став, та реченица.

Морам истаћи, то ми стално провејава и не могу да се начудим, затечен сам, запрепашћен, како год хоћете, када сам видео да у доказним предлозима Тужилаштва, без наравно никаквог личног да се одмах разумемо, одлука о проглашењу ратног стања значи доказни предлог Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије да је и одлука о проглашењу ратног стања од стране председништва БиХ доказни предлог. Шта више у образложењу оптужнице која иначе није била у оптужници Окружног тужилаштва у Бања Луци, каже „неспорно је да је на територији Републике Босне и Херцеговине на предлог главног штаба оружаных снага Р БиХ председништво Р БиХ на седници одржаној 20.06.1992. године донело одлуку о проглашењу ратног стања на територији Р БиХ која је ступила снагом доношења дакле 20.06.1992. године, те се одвијао немеђународни сукоб у Републици БиХ између Армије Републике БиХ и Војске Републике Српске...“, што је општа позната чињеница. Признајем ову сам реченицу толико пута читао рачунајући можда ја то нисам разумео, ја можда сам погрешно тумачио. Прво одлуке председништва БиХ нису биле могуће примењивати на територији Републике Српске. Ни једна одлука такозваног председништва БиХ није могла бити примењена на територији Републике Српске. Република Српска је имала своје органе, председника, потпредседнике, Скупштину, Владу. То што су они можда хтели да се то примењује на територији целе БиХ то је била илузија. При томе вратићу се посебно на председништво БиХ, при томе каже се да је сукоб био између Армије БиХ и Војске Републике Српске, а у уводној речи Тужилаштва, не могу, не бих да коментаришем, али морам да прочитам, се каже на страни 3, од стране колегинице - да се у Босни и Херцеговини водио рат између две оружане снаге као што смо рекли у оптужници између Армије БиХ и Војске Републике Српске. Дакле Тужилаштво сматра да је то неспорно и не треба на те околности изводити доказе, завршен цитат. Када бисте то рекли тамо у Републици Српској не знам како бисмо прошили, заиста не знам како бисмо прошили. Тамо је од почетка и пре рата постојале и хрватске званичне оружане снаге и ХВО - Хрватско вијеће одбране, постојале су поготово у Херцеговини ХОС, за које се сматра да су биле наследнице снага из времена НДХ. Као што сам

рекао, ово што сам сад прочитао за Босански Брод то имате у више званичних докумената, ко је упао и шта је упао, значи у Босанском Броду. Да не причам о `95. години када су хрватске снаге дошле пред Бања Луку, неке ствари су вам сигурно и познате, где су очистили Мркоњић Град, Шипово, Дрвар, Гламоч, пре тога Купрес, то колегиница не помиње ја не знам зашто. Ја не могу да схватим да се избегава рећи да су биле и хрватске снаге тамо, што државе Хрватске, што како су говорили снаге босанских Хрвата. При томе, као што рекох трудио сам се да се не дотакнем политике али ово што је предложено ја једноставно не могу преко тога да пренебегнем обзиром да је то део доказног поступка од стране тужилаштва, да није ја га не би наравно елаборирао.

Дакле везано за проглашење ратног стања од стране председништва Републике Босне и Херцеговине и конкретно Алије Изетбеговића, та одлука је била и нелегитимна и нелегална. Зашто то кажем. `90. године значи везано све за одлуку председништва БиХ, `90.-те године на изборима су у име српског народа подршку добили Биљана Плавшић и Никола Кољевић. Они су били у председништву БиХ до априла 1992. године.

Председник већа: Браниоче секунд.

Адвокат Марко Миловић: Изволите.

Председник већа: Није спорно да одете мало шире, па да се у неком моменту фокусирасте...

Адвокат Марко Миловић: Управо због тога говорим.

Председник већа: Али идете некако све шире и шире.

Адвокат Марко Миловић: Не, не, вратићу се.

Председник већа: Океј. Били смо, причали сте о сватовима, у реду, подсетили смо се тога и многих других ствари, па сте кренули онако у средиште, па сте поново отишли широко.

Адвокат Марко Миловић: Сад идем у средиште....

Председник већа: Да Вас не прекидам и да Вас не ограничавам, па се фокусирајте....

Адвокат Марко Миловић: Разумем. Значи чланови представништва БиХ, управо ово да се враћам у средиште, су били Биљана Плавшић и Никола Кољевић. Они су били до априла 1992. године званични и једини легитимни у представништву БиХ. Њих 6 плус 7, и био Ганић као назови Југословен. У мају месецу, прво је Никола Кољевић мислим још у априлу, а потом и Биљана Плавшић напуштају председништво БиХ, дају оставке. Дакле то председништво БиХ више није легитимно јер не изражава вољу српског народа, а нелегално је из разлога што су Изетбеговић, пре свега он, а и потом његови, а и људи испод њега довели на то место Мирка Пејановића и мислим да је тад био господине Кеџмановић који је једно време био тамо али није ни он могао издржати, срећом успео је некако да се пребаци на Пале. Кад погледате одлуку о проглашењу ратног стања пише вам председништво, у потпису председник

председништва Републике БиХ Алија Изетбеговић. Не пише који су чланови председништва, јер ту није било чланова српског народа који је изабран на изборима `90. године. Како може онда наше Тужилаштво да сматра да је ова одлука валидна. Госпођа Плавшић је у мају месецу напустила Сарајево, дошли су јој пред кућу да је хапсе, на 20 минута је делило од хапшења, пре тога су јој ухапсили и брата и снају и одвели у приватни затвор. Значи једва је живу главу извукла, шта да је остала тамо не би сигурно била члан председништва овде, опет би био неко други, не смем да кажем шта би било са њом. Уз то, одлука овог председништва, све одлуке њихове су биле усмерене против тадашње Савезне Републике Југославије ако се сећате, ми смо били тужени због агресије. Напоменућу вам, нећу вам читати пошто имате тај део, како почиње под бројем 158 - полазећи од чињенице да је на Републику Босну и Херцеговину извршена агресија од стране Републике Србије, Републике Црне Горе и Југословенске армије и терориста Српске демократске странке, да је учињена агресија утврђена од стране Савета безбједности Уједињених нација Резолуцијом број 752 од 18. маја `92. године, да се та агресија наставља и након усвајања поменуте Резолуције Савета безбједности, то све претходи овој одлуци коју је Тужилаштво ставило као доказ. Да је агресија праћена бруталним геноцидом над народном Босне и Херцеговине као последица због чега је до сада убијено преко 40 хиљада људи, расељено око милион и четресто хиљада становника, а њих преко 60 хиљада одведено у концентрационе логоре, да агресор, мисли се и на нашу државу, организовани наставља да разара цивилне привредне, верске и друге објекте, да је агресор окупирао око 70 посто територија државе Босне и Херцеговине и да одбија да обустави агресију. И онда иде одлука о проглашењу ратног стања и ми то треба да узмемо као доказ. Да ли ми то онда сами себе ниподаштавамо и признајемо неке ствари. Не дај Боже.

Вратио би се у вези самога догађаја из септембра 1992. године, можемо одмах поставити питање, мислим да је то ко иоле не мора бити уопште правник, да постави питање а шта се чекало све ове године, дакле догађај је био 02. септембра 1992. године, видимо да су први сведоци испитивани 2005. године, дакле 13 година о томе нико ништа није радио, ништа предузимао, а онда се напоскон дошло до тога да неки, наравно не у негативном смислу, Горан Шиник, извршио кривично дело ратног злочина. Тим пре упада у очи што није спорно да је Марјан Виштица био, да није био обични грађанин, да је био политичар, секретар ХДЗ-а, народни посланик Хрватског народа у Босни и Херцеговини, виђенији човек, био је и директор јел се смо то чули, знало се ко је ко. Дакле, није баш било тако једноставно извући тог човека и да се ништа о томе не говори, а поготово да се ништа не предузима, па чак и да је неко анонимно лице, да би се вероватно нешто предузимало, а не човек који је овакав имао да кажем углед свакако. Тим пре што је Горан Шиник све до 1997. године живео у Градишци, са својом породицом, значи био је свим могућим државним органима и Републике Србије и Републике Српске и Босне и Херцеговине, доступан, а и у то време знамо сви да су ишла хапшења по Републици Српској и да су радили што су радили. Дакле, имали су довољно времена да га хапсе, ако су имали зашто, али очигледно ни тада нису били сигурни да је уопште има икакве везе Горан Шиник са нестанком Марјана Виштице. Ту се онда поставља питање који је онда био мотив убиства Марјана Виштице од стране наводно Шиника. Шиник је дао изјаву да је живео у Градишци преко пута, када кажем у Градишци преко пута, мислим на Хрватску која је тада била део, тада је била део САО Крајине, где му је живела и породица. Првобитно је било да је он због тога, да је наводно он крив за нестанак Марјана Виштице због стана, али ми смо то и предочили још на почетку да то апсолутно не одговара истини. Он је у стан Марјана Виштице ушао трећи по реду, март-април 1993. године, има то и у документацији тамо да се види где се дозвољава улазак у стан са свим својим

стварима које је он донео, значи он није узимао ничије ствари, а стан му није узео он, него му је дала команда и општина, значи није било никакве хајдучије у смислу отимања станова, нити је он то икада радио. Дакле, то је било март-април 1993. године, а пре тога је био прво Радић, а не Милена Шиник, ту је пермутација, па је тек онда после тога Радића дошла Милена Шиник која дође стрина Горану Шинику, значи која је живела целу зиму 1992-3. године па се иселила и отишла је код Горановог оца, а тада Горан се усељава у стан и наравно са преко званично, значи ништа на што би рекли у жаргону „на дивље“, значи једноставно од стране државе је добио тај стан, све су наравно станови били на привремено коришћење. Дакле, овде се ради о пола године од самог догађаја до момента када је настао Марјан Виштица, до момента када улази у стан. Анка Виштица је тек на главном претресу рекла да су он и још двојица лица улазили у тај стан, ако се сећате имате наравно знам да знате одлично предмет, њен исказ који је дат пре тога је у само једној реченици говорио чини ми се да је тај човек био у стану, а на главном претресу је јако добро образлагала, под наводницима добро, око тог исказа ћемо посебно да се осврнемо.

Е сада хронолошки анализирајући долазимо до исказа супруге покојног Марјана Виштице, Анке Виштице. Критичном приликом била је са њим, са Марјаном Виштицом, у аутобусу који је требао да крене за Хрватску. Сви смо имали прилике да чујемо и да видимо њен исказ, више пута сам и њега читао, и оно што ми је јасно да ми је скоро није ништа јасно. Пун је конфузности уз сво уважавање наравно госпође, не мислим ништа тиме лоше, нити лично да кажем ни против ње, а ни против њеног супруга, мислим заиста је жалостан догађај да се одмах разумемо, значи овде искључиво се односи на њен исказ, значи који је конфузан, недоречен и контрадикторан, па тако рецимо сведок приликом саслушавања 2005. године када јој је предочена фотографија није била сигурна да ли је у питању Горан Шиник, а 2015. године овде пред нама је сигурна, 10 година касније, па се сада питам како је то могуће. Када сам, цитирам је „када сам давала исказ, та фотографија ми је некако оно у првом моменту, и онда је рекао тај дотични господин и онда је мене нешто збунило да сам рекла оно да нисам сигурна у том смислу“. То је страна 10 и последњи став: „па кажем тада сам тако нешто била збуњена да сам ја оно, и онда исто није прошло мало ја сам, али реко ваљда сад не смијем о овоме ништа, али ја кажем ја стојим иза тога да је то та слика, да је то тај човјек“. Да ли је потребан коментар на овакав исказ. Ово препознавање са фотографије морам да признам мени је деловало скандалозно, ако је тачно да је сведоку приликом саслушавања 2005. године предочена само једна фотографија. На Ваше питање, страна 20 њеног транскрипта: „добро колико вам је фотографија показано“, сведок одговара „једна“, Ви: „једна, где јел` то у Тужилаштву“, „да у Бања Луци“. Фотографија се односи на Горана Шиника. Не знам шта је онда требало ту, зашто се онда уопште водио поступак, требали су онда да напишу то је Горан Шиник и он је убио вашег мужа, да скратимо причу. Ако се тако ради, ако се тако предочава, сви знамо учили смо и на факултету и сви смо радили у суду у правосуђу да се никад једна слика не оставља, поготово не овог човека за којег се сумња. Зато кажем требали су само да напишу име и презиме и да је он тај. Пропуст од стране тадашњег тужиоца ако није нека друга намера у питању.

Око препознавања морам да истакнем да моменат који се десио у судници приликом саслушавања оштећене када је рекла за Шиника да је то лице, а да се при том није ни окренула нити га погледала пажљиво. Зашто је то тако урадила, не знам остаје, можемо само да нагађамо. Сведок је те 2005. године јасно изјавила: „Ја сам у Градишку...“, цитирам „Ја сам Градишку са својом децом напустила два дана касније и то 04.09.1992. године“, док је на главном претресу била упорна у ставу да је напустила 03.09.1992. године. На Ваше питање, а приликом давања изјаве у Окружном

тужилаштву Бања Лука 21.02.2005. године рекли сте 04.-тог чак сте и рекли након два дана“, сведок одговара на то „вјерујте ми, ево немојте ме јел` кажем ја сам...“, ви постављате питање „ја морам да вам предочим дакле неке разлике кад вам је било свежије“, она каже „у реду, знате протекло је достав времена до 2005. године, 10 година од тада, кажем вам оно може бити да је било 04.-тог кажем више не могу и ово а сад и ту је вруће не функционише ми мозак, ни ништа, јер само оно....“ тако пише ни ништа, „јер само оно стварно претрпела штошта док сам у задње време скроз више заборављам“, ма шта то значило.

Морам се осврнути на један део њеног исказа који што сам већ рекао јако конфузан и нејасан. На питање тужиоца, страна 7 транскрипта: „Кажите ми сада сте овде причали само нисам ја добро разумела па ако веће дозволи, дајте сам тај излазак кад се више ваш супруг не враћа, да ли је неко евентуално улазио у аутобус или то се одиграва на други начин“, „није нико улазио унутра него су пар људи извели вани и они су ушли унутра крвавих лица и нормално паника једна, мој муж је тако стајао, ја претпостављам да је он толико доживио тих претњи...“, сад даље да, није више сад тај део толико ни значајан јер сад говори о нечем другом. „После су моји кумови рекли ко је тај човек...“ и тако даље. Шта је овим хтела да каже заиста не знам, упоређивао сам и њене раније исказе и овај исказ, први пут помиње крвава лица њих тројица су ушли унутра, каква крвава лица, ништа нисмо могли из њеног исказа да закључимо. Тог истог дана она је рекла „ми нисмо...“ на питање колико њих је било, „ми нисмо тројица су њих, та дотична особа која се терети стајао је по страни цијело време док је аутобус ту био, он и још двојица и увек су ту кружили, сад кад ми је муж изашао ја сам контри он сједили а ћерке су сједеле овамо на средини аутобуса и не могу видети. Он је само изишао него сам чула од пријатеља који станује близу сада је умро, јел` је он у Градишки живео годинама и зна те људе и потврдио је да је тако“. На страни исто 4 исказа: „Након што сам утврдила да ми је муж практично нестао ја сам изашла из аутобуса а то се догодило након протекла сат времена од момента одвођења мог мужа. Желим да исправим наиме, мене је једна особа коју не могу ближе описати након што ме је позвала да изађем из аутобуса, по мом изласку саопштила да ми можемо путовати, али да Марјан не може из разлога што је одведен у полицију. Од породице Колар тачније од Николе сам сазнала да је особа која ми је то саопштила, а која је то, ја нисам раније познавала, заправо био извјести...“ тако пише „Владан Весић који је у то време био начелник полиције у Градишци“. Шта је онда од овога тачно, имамо неке две три верзије, две верзије на главном претресу и једну верзију која је дата 2005. године. Ово што је помињала крвава лица то је дала овде пред судом. Ма како се трудили а и Ви са својим питањима која сте такође јој постављали, мислим да нисмо успели да схватимо шта је хтела да каже. То је занимљив овај детаљ и то кад каже да представници Црвеног крижа рекли да можемо да наставимо пут са децом а да је њен муж одведен у полицију, то смо први пут чули управо овде. Није ни реч то поменула пред тужиоцем 2005. године. Сад постављам питање да ли се то накнадно сетила након 10 година. Такође први пут помиње да су тројица били у њеном стану међу којима и Горан Шиник и рекли јој да напусте стан. Ово је понављала овде у више наврата, али сад да га цитирам, пошто је у више наврата врло је нејасан, недоречен, из тог њеног исказа апсолутно не можемо ништа да схватимо, у једном моменту имаћемо прилике на страни 12 и 13 исказа, не знамо шта је истина, а шта није, сетила се наводно да је Шиник њој нешто рекао. Моменат цитирам када су наводно ова тројица ушли у стан: „у том тренутку кад сте ви ушли...“ цитирам страна 12, „нису ништа говорили или, је ли тако“, „ништа, немојте се госпођо плашити, у том смислу нешто, ал` кажем једноставно је било доста кад сам видела те пушке и тако“. „Нису вам рекли зашто су дошли“, „нису“, „јесу ваши укућани“, „ја кажем ја иза дошла па су мени особно, па

мени нису мени особно него само рекли немојте се госпођо плашити“. Ваши укућани који су ту били пре вас када је та група отишла да ли су вам они рекли да су разговарали са њима“, „не“, „било шта“, „не“. Само следећа страна касније на питање браниоца „да ли вам је тог дана када је био у стану како каже окривљени, да ли вам је рекао да ћете морати напустити стан и да ће узети он тај ваш стан“, „ништа“ одговара сведок, „он је мени рекао госпођо само ви кажите, идите вама ће Туђман дати стан“, „реко ја нећу у туђе улазити“, „ко вам је то рекао“, „господин Шиник“. На констатацију браниоца „па малопре сте рекли да нисте уопште разговарали“, „ама не да нисам разговарала...“, адвокат „да вам нешто није говорио“, „па говорио је тако али је, није сад да је он рекао ово-оно, кажем то је рекао идите вама ће Туђман дати стан, реко ја у туђи нећу, а и где ће реко ако треба и под камен, ја ћу бити под каменом“.

Конфузност и контрадикторност се види у описивању догађаја на који начин је њен муж изашао из аутобуса. У свом исказу из 2005. године каже: „контрола је трајала непуних сат времена, те након што је моја породица прозвана ми смо сви изашли заједно дакле ја, мој супруг и двије кћерке, поново ушле у аутобус где је за неких петнаестак минута прије одласка аутобуса долази једно лице које уопште нисам могла регистровати па чак ни околност да ли је било у униформи, позивајући мога мужа Марјана да изиђе из аутобуса, а што је он учинио и ја га од тада више нисам видјела“.

На главном претресу 2015. године сведок објашњава овако, на Ваше питање, питање председника већа: „Да ли се сећате да је рекли сте приликом давања тог исказа 2005. године да је неко на стакло покуцао једно униформисано лице, да ли се сећате тога“, „ја, куцали су са десне стране у аутобус“, председник већа: „неко је дакле куцао“, „па покушали да онако“, „и шта је радио тај што је куцао“, „па ништа само покуцао и ето ваљда је то неки знак био“. На Ваше питање: „зато што сте онда рекли особа са униформом која је имала браду“, „да“, настављате „је показао да је мој муж Марјан изађе из аутобуса што је он и учинио“. Сведок „кажем вам није када је куцано није говорено ништа него је директно са врата кад смо улазили на предња врата неко је рекао господин Марјан Виштица да изађе“. На Вашу, предочавање: „Зато што сте у овом исказу рекли да је неко покуцао и да је руком показао да Марјан изађе напоље“. „Можда сам ја то рекла али кажем ево сад се ја тога више, ја моје сјећање, да није кажем, можда сам тад рекла али ово...“ намерно правим слокове јер су одвојене мисли и три тачке.

Додао бих још један детаљ где сведок 2005. године каже, дакле да долази то једно лице које уопште није могла регистровати па чак ни околности да ли је било у униформи. Додао бих још само и то да и поред оваког исказа познала на фотографији Шиник Горана. Да парадокс буде већи 10 година значи касније овде је баш изјавила следеће: „Рекли сте у једном тренутку да су лица била униформисана“, „Да“, на крају сте исказа рекли да нисте баш сигурни да је било уопште било какве униформе“, „у униформи су били у стану, у униформи“, „не, не у стану него тог дана 02. септембра“, „тог дана три униформисана лица међу којима је био господин Шиник и још један мршавији исто виши мало човјек и један је био у оној некадашњој сивој униформи полицијској нижег раста“, „у каквој униформи је био господин Шиник“, „шареној“, „како шареној, зелено, плаво жути шта“, „па у жуто зеленој оној“. У односу да ово није препознала лице а камоли униформу и ово, мислим да је и ту сваки коментар сувишан. Као што рекох након 10 година се јако добро сећа детаља што није знала 2005. године.

Могао бих још овако анализирати исказ Анке Виштице, ал` мислим да је и ово што се тиче ње као њеног сведока сасвим довољно. Сличну оцену доказа би могао да кажем и за исказ сведока Николу Колара који није конфузан...

Председник већа: Колега имам један предлог.

Адвокат Марко Миловић: Кажите.

Председник већа: Пошто ће сигурно потрајати и анализа везано и за остале сведоке, да вас не прекидамо, имајући у виду да још мало се ближи време када Шиник треба да иде и веће ће му одобрити да иде на тај преглед наравно, па да не настављате у пола реченице...

Адвокат Марко Миловић: Добро.

Председник већа: Забележите где сте стали, код ког сведока...

Адвокат Марко Миловић: Код Колара.

Председник већа: Завршили сте са претходним, јесте, па ћете наставити следећи пут.

Адвокат Марко Миловић: Захваљујем.

Председник већа: Добро.

Имајући у виду да оптужени Шиник Горан има заказан преглед у Клиничком центру Србије како је то већ данас напоменуто и то у 12,00 часова, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Изношење завршних речи се прекида, наставак се заказује....

Сад сам ја нека два термина, ал` ја мислим да нам је евидентнији.... пошто сада да не губимо време да не проверавамо кроз компјутер да ли је евентуално у једном ранијем термину да ли је слободно и у ком термину нека судница, пошто је наша судница 2. 06. октобра слободна, то ће бити:

-06. октобра у 14,30 наставак изношења завршних речи, четвртак, наставак, 14,30.

Наставак изношења завршних речи се одређује за 06.10.2016. године у 14,30.

И питање да ли бисте Ви могли у овом ранијем термину и кад бисмо нашли, везано за Ваше здравствено стање, не знам колико та биопсија захтева.... Добро.

Довршено у 11,20.

Записничар

Председник већа-судија